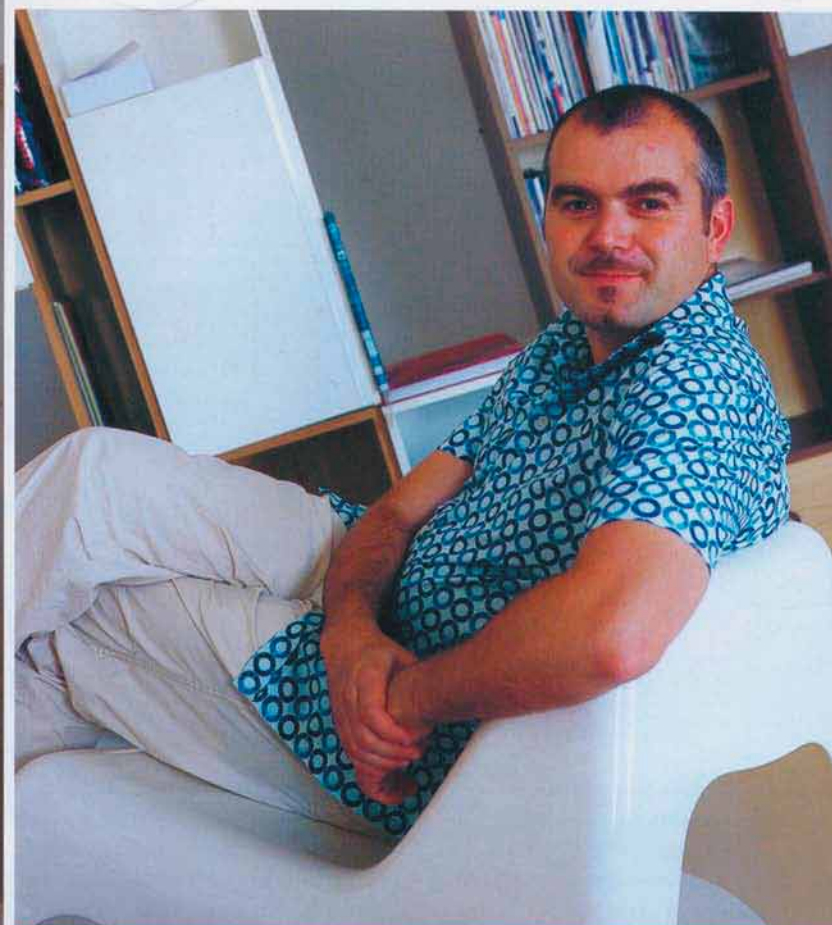

TEĎ MÁM DOMOV TADY

ALBERTO DI STEFANO, ARCHITEKT

- Narozen v Římě (1964) v rodině, která se již několik generací zabývá realitní a developerskou činností.
- Jeho dědeček stavěl v Římě bytové domy už před druhou světovou válkou. „Vyrůstal jsem na stavbách,” komentuje Alberto své dětství.
- Studium architektury v Římě a ve Frankfurtu, obor historie a restaurování památek. V roce 1984 objevil Prahu. Od roku 1995 tu žije.

„Přijel jsem jako batůžkář,” říká česky s nenapodobitelným přízvukem architekt Alberto Di Stefano. „Cestoval jsem po Evropě vlakem na studentský průkaz a Praha byla jednou z etap. Úplně mě fascinovala. Od té doby jsem se vracel často, získal jsem tu několik dobrých kamarádů. V letech 1993–94 jsem se o ni začal zajímat profesionálně – začalo období restitucí a objevily se zajímavé možnosti investování do nemovitostí.”

▲ Knihám je věnovaný velký prostor

► Knihovna – jejím autorem je mladý výtvarník Tomáš Lahoda

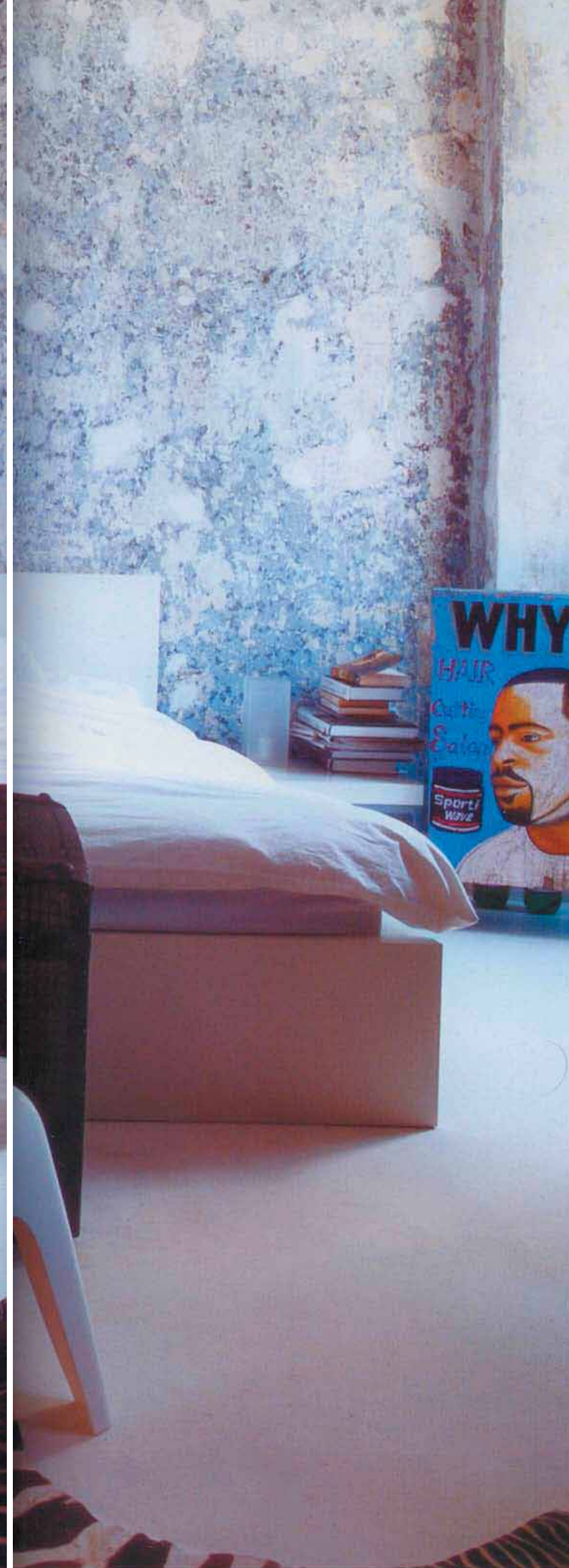
● Alberto Di Stefano úzce spolupracuje s italským výtvarníkem Eugeniem Percossim. Před dvěma lety založil spolu s ním a dalšími dvěma členy občanské sdružení Futura, které v Praze na Smíchově neziskově provozuje velké centrum umění. Druhou etapou je rekonstrukce třebešického zámku – letní rezidence pro workshopy a budoucí sídlo umělecké sbírky.

● Letos vznikl ve spolupráci s výtvarníkem Jiřím Davidem projekt KARLIN STUDIOS (17 ateliérů, 3 galerie + dokumentační centrum pro současné umění), což je třetí etapa celkového projektu Futury.

Začalo to skoro z legrace. Spolu s kamarády a příbuznými z naší rodiny jsme dali dohromady nějaké peníze a koupili činžovní dům na Vinohradech, další známí z naší rodiny se o tom dozvěděli a chtěli taky investovat; tak jsme koupili druhý dům, pak třetí, a najednou jsme jich měli... několik, řekněme, a já si uvědomil, že už v Praze bydlím. Teď jezdím často do Říma, kde mám matku, sestry a kamarády, ale v Praze trvale bydlím už deset let.

Třebešice jsou malá vesnice pár kilometrů za Kutnou Horou. V místním renesančním zámku (kdysi býval gotickou vodní tvrzí) a přilehlých objektech, odkud vyhnali původní majitele, stačili zemědělci od února 1948 do roku 1992, kdy objektu vládli, zničit, co se dalo. Dalších téměř osm let se o třebešický zámek a sýpku staral jen vítr, déšť a čas. „Hlavní záměr, proč jsme koupili Třebešice, bylo vybudovat centrum pro současné umění i současné umělce. Vytvořit klidné místo, kde se umělci mohou sejít, odpočinout si a zároveň spolupracovat – daleko od města, od každodenního života, ale přitom na dosah. Každý člověk si potřebuje občas oddechnout a soustředit se, regenerovat. Obcházeli jsme různé pivovary, továrny... pro Třebešice jsme se nerozhodli kvůli tomu zámku, který je po-

měrně malý, ale protože celý komplex zámku — nejen budovy (stodoly, chlévy, sýpka atd.), ale i různé exteriéry (potok, rybník, vodní příkop, dvory, pole, zahrada...) — budou podle mého tvořit víc než kulisu pro nějaké nové práce, které pak budou do toho prostoru nainstalovány. Pracujeme intenzivně na tom, aby se zámek mohl co nejdříve otevřít veřejnosti, jak odborné, zajímavější se o současné umění, tak i laické, která ráda navštěvuje zámky — a tady najde trochu jiný zámek, žádný obvyklý mobiliář, ale neobvyklé kombinace starých a nových věcí. Doufáme, že i ta zahrada už bude tak krásná, že budou návštěvníci obdivovat i ji. A možná už letos na konci léta začneme nabízet možnost ubytování na zámku — na víkend, na týden — v krásném prostředí, dobrá kuchyně z naší čerstvé zeleniny (také tu pěstujeme ovce a kozy, vyrábíme kozí sýr atd.).“

Na tomto zámku opravdu nebudete to, co jinde. Kombinace starožitného nábytku a moderního designu občas téměř vyrazí dech. „Dát objekt do původního stavu včetně nábytku a detailů, nebo dokonce nechat vyrábět repliky — to je postup, se kterým se absolutně neztotožňuji. Žijeme v 21. století, v době internetu a virtuální reality, tak nemá smysl vyrábět muzeum, ve kterém budeme žít! Je pochopitelně obrovský rozdíl mezi zámeckými interiéry. Například Konopiště je zachované do posledního detailu, ale co mají dělat majitelé jiných zámků? Rekonstruovat do původní podoby? Za prvé nejsou ty možnosti, a používat náhražky nemá cenu — to nebude pravdivé. Myslím, že architektura je i morální záležitost — nikdy nemusí lhát. Krása starých budov spočívá v tom, co je původní: staré stěny se svou patinou, staré dřevěné stropy, to musíme zachovat. Vždycky nechám jednu takovou „špinavou“ stěnu se zbytky původní malby, to je paměť těch míst. Tady například nebylo žádné vybavení, zámek byl pouhá prázdná kostra, když jsme ho před pěti lety koupili. Může-

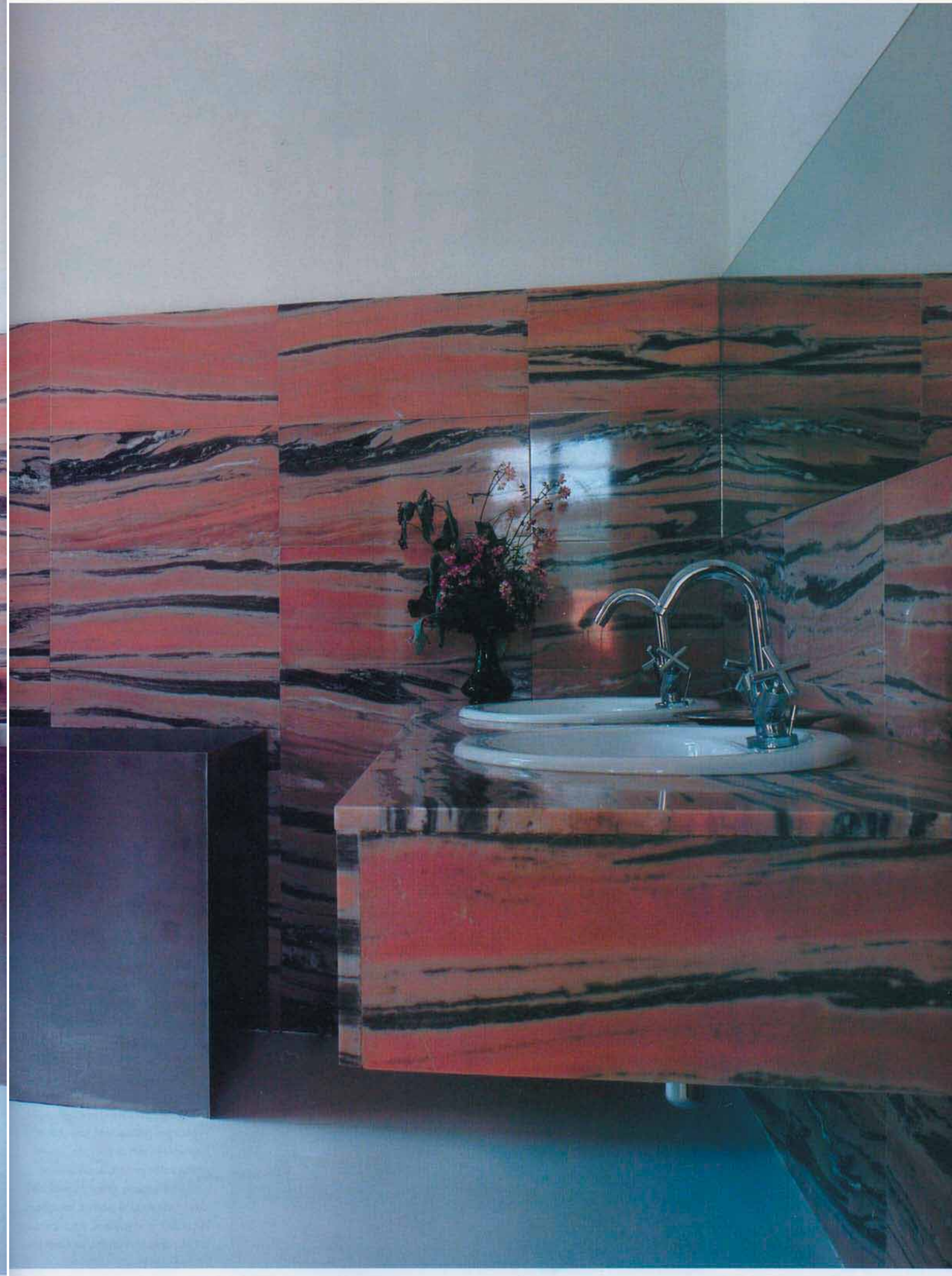

▲ Jedna z koupelen, s vanou zapuštěnou v podlaze. Pokud máte chuť, můžete si vodou napustit nejen vanu, ale i celou místnost. Stačí odstranit koberec...

► Další koupelna: hypermoderní nerezová vana, barevně zajímavý mramor, dovezený osobně Di Stefanem z Indie

te samozřejmě nakoupit jen starožitný nábytek, ale já moc nevěřím na rekonstrukce „ve stylu“. Vždycky je to imitace, působí to uměle. Já nejradši míchám čisté jednoduché kusy nového designu s těmi starými věcmi. Dole v přízemí je zejména starožitný nábytek — to je tím, že v Praze je jednodušší a levnější sehnat starožitnosti z bazaru než nový designový nábytek z nějakého obchodu. Ale časem bych to tu chtěl doplnit kvalitním moderním nábytkem, kterého tu podle mého názoru máme ještě málo. Žijeme v jednadvacátém století a ne v patnáctém, i když můžeme sedět na křeslech z devatenáctého století. Takže to napětí z nového vybavení mezi starými stěnami vytvoří podle mě docela zajímavou atmosféru. Smyslem celého prostoru je taková subtilní hra mezi současností a minulostí. Ze starých objektů (sošky, zvonice, stěny v některých pokojích) zachováme všechno, co můžeme, ale vedle toho budeme mít nové objekty a instalace umělců. Myslím, že současné umění může hrát velkou roli, aby ty prostory opět našly svou paměť a zároveň nový smysl.“

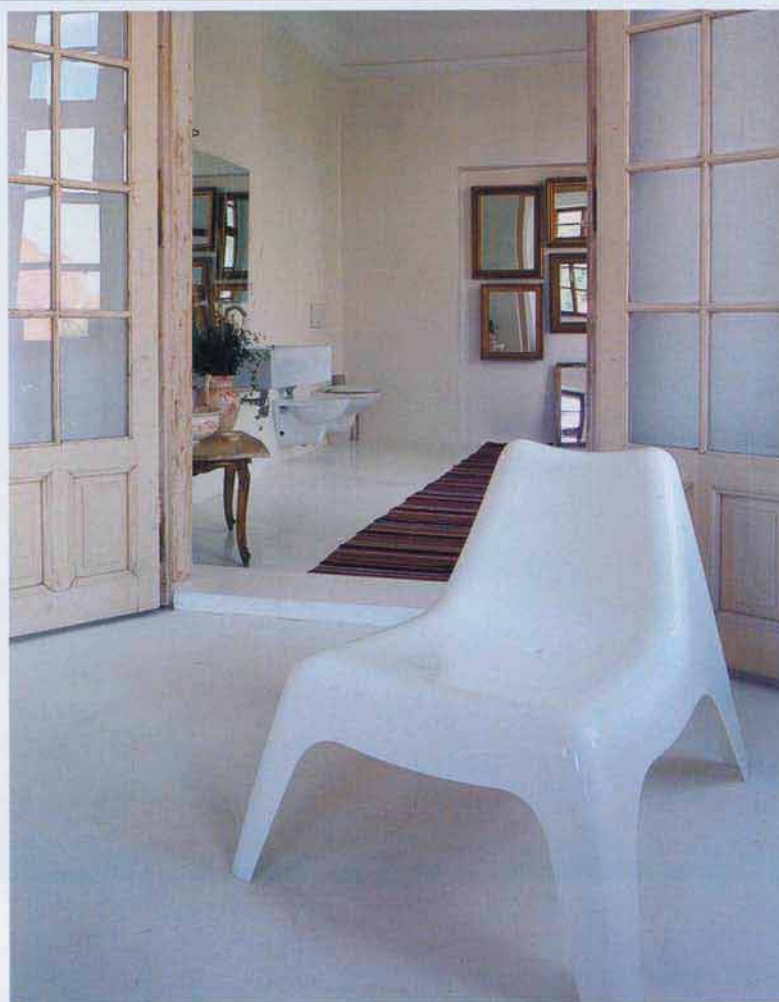
Stejně nepozorovaně, jak se z Říma postupně stěhoval do Prahy, se Alberto stěhoval z Prahy do

▲ Jedna z ložnic pro hosty

► Vchod do koupelny –
všimněte si vysokého prahu –
jde o koupelnu, kde si můžete
napustit vodu i „nad vanu“

Třebešic. „Protože už mám
valý pobyt v České republice,
hodl jsem se pro trvalé byd-
tady. Takže teď jsem už tře-
šický občan!“

Kontakty:

www.futuraprojekt.cz
www.zamektrebesice.cz

„V Čechách je několik velmi
dobrých architektů, ale je dost
problematické najít osvědčené
investory. V architektuře nikdy
dobře, když máte moc peněz,
protože chcete většinou ukázat
je máte. Takže co? Zrcadlové sklo
a leštěná žula – to je asi to nejhorší,
co může v architektuře být.
Typickým příkladem jsou banky.
Nejlepší je mít investora, který
nemá tolik peněz, ale má vkus
a hlavně svému architektovi věří.
Když máte málo peněz, musíte
víc snažit a vymýšlet. Architekt
je taky o čase, reflexi, to není jen
rychle stavět...“